

عنوان مقاله:

طراحی سکونتگاه بومی پایدار در روستای پس از بحران، با نظارت و بکارگیری ساکنین (راه حل های محلی برای مشکلات محلی)

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی امنیت، پیشرفت و توسعه پایدار مناطق مرزی، سرزمینی و کلانشهرها، راهکارها و چالش ها با محوریت پدافند غیر عامل و مدیریت بحران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

شهاب الدین طالبی بادی - دانشجوی کارشناسی معماری، دانشگاه پیام نور کاشان

مهری نیشابوری

خلاصه مقاله:

کشور ما به لحاظ وقوع انواع حوادث طبیعی در بین کشورهای نخست دنیا قرار دارد و همه ساله تعداد کثیری از هموطنان ما بر اثر همین حوادث (سیل، زلزله، رانش زمین و ...) خانه و کاشانه خود را از دست می دهند و تعداد بی شماری از آنها احتیاج به سرپناهی موقت و اضطراری دارند. بعد از رویداد بحران ها، مدیریت و پیشگیری از بحران های بعدی اهمیت بسزایی دارد و اهمیت این موضوع زمانی روشن می شود که بدانیم خود بحران، بحران می سازد. تا به امروز، برای اسکان هموطنانی که در حوادث مختلف طبیعی سکونت گاه خود را از دست داده اند، از طرح های متنوعی به عنوان سرپناه اضطراری و حتی موقت، استفاده می شده است. فقدان مطلوبیت این اسکان ها، دلیل نیاز مبرم به بازسازی و تامین سریع سرپناه، بعد از بحران ها می باشد. عدم رعایت حفظ حریم خصوصی و فقدان توانائی برقراری مجدد محیط های خانوادگی و عدم تطابق با الگوهای فضاهای سکونتی از مهمترین مشکلات این اسکان ها می باشند. این اسکان ها، عموماً بصورت اردوگاهی استفاده می شوند که با توجه به اقتصادی بودنشان باخواسته های فرهنگی- اجتماعی استفاده کنندگان هیچ مطابقتی ندارند و در اوقات گرم و سرد سال هیچ محافظتی از خود برای کاربران نشان نمی دهند.

کلمات کلیدی:

سکونتگاه روستایی، معماری پایدار، مشارکت محلی، مصالح بومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/876052>

